

land, wijdde een reeks van hoofdartikelen aan „J. H. Dunant und die Genfer Convention”. De Kantonale pers, o. a. de Feierabend van Bern, La Veillée van Genève en Waadtland, de kalenders van Appenzell en Graubunderland, waarvan de eerste een oplage van 60,000 exemplaren heeft, bespraken hem en zijn werken in de loffelijkste bewoordingen. De predikant V. Segond, redacteur van La Veillée, een der meest geliefkoosde weekbladen van Fransch-Zwitserland, gaf in het nummer van 19 Dec. deze schoone, korte en ware karakterteekening van Dunant:

„Wij kunnen niet eindigen zonder hulde te brengen aan de bescheidenheid; laat ons liever zeggen, aan de volstrekte belangeloosheid van Henri Dunant. Hij heeft zijn krachten, zijn vermogen veil gehad voor het groote denkbeeld zijns levens. Hij is in de schaduw gebleven, toen hij had moeten schitteren. Voor zich zelf heeft hij de moeite, de zorgen, den arbeid bedongen, terwijl anderen belooningen en roem verwierven. Een karakter als het zijne is te zeldzaam, om het niet aan onze tijdgenooten tot voorbeeld te stellen.”

Dr. Jordy, president der Samariterinnen van Bern en prof. R. Müller te Stuttgart wekten, ieder in zijn stad, door gloedvolle voordrachten onverdeelde belangstelling op. De laatste rede is in een bijzonder nummer van den Württembergischen Staatsanzeiger overgenomen.

Om den stichter van het R. K. een vriendelijker levensavond te bereiden, vereenigde zich te Stuttgart, in Juli 1896, een groep van de notabelste ingezetenen onder leiding van den opperburgemeester, Rümelin, tot het bestuur van eene Dunant-Stiftung. Aan de Duitsche mannen en vrouwen werd een geestdriftige Aufruf gericht. Het groothartige Duitsche volk geeft die oproeping gehoor, zijne vorstinnen aan het hoofd. H. M. de Keizerin heeft aan de Stiftung 1000 mark gezonden; de Koningin van Wurtemberg 500 mark. De Senaat van Bremen en de steden Breslau en Dresden, ieder 1000 mark. Tachtig Duitsche steden, verscheidene aanzienlijke personen, zooals de prins von Hohenlohe-Langenburg, de heer Krupp enz. toonden hun belangstelling door grootere of kleinere bijdragen. Deutschland heeft begrepen dat het Dunant geen aalmoes toewerpen, maar een eerschuld aan hem moet afdoen. De Samariterverein, welke meer dan anderhalf miljoen leden telt en onder de leiding staat van prof. v. Esmarch, oom der keizerin, heeft hem met een vlelend schrijven eerelid gemaakt.

Niet minder ijver toont Zwitserland. Het Zwitsersche Roode Kruis, de Samariters, het Zwitsersch genootschap van Algemeen Welzijn en talrijke kantonale genootschappen hebben hem hun sympathie betuigd en het eerlidmaatschap opgedragen. Te Bern en te Arau zamelen uitsluitend hiertoe gevormde comité's bijdragen voor hem in. De besturen van het R. K. te Berlijn, Weenen, Londen, Stockholm, Petersburg en ook, tot eer van Nederland, dat te 's-Gravenhage, hebben naar Aarau gelden gezonden. Dit comité heeft reeds gedurende 4 maanden Dunant 150 fr. maandelijks kunnen uitkeeren.

Rusland wachtte den Nieuwjaarsdag 1897 om met echt Slavisch vuur Dunant te begroeten. Dien dag werd hij verrast met een stortvloed van